

Pancéřová OPL.

Článek uveřejněný ve VR. čís. 9/1938 „Bitevní letectvo na současných bojištích a obrana proti němu“, zasluhuje hlavně ve IV. odstavci několika doplňků nebo poznámek.

Autor článku tam praví, že je úkolem techniků vyřešit „pancéřovou OPL.“ tak, aby mohla chránit bojové jednotky za útoku (ústupu) v prostoru, který bude vydán postřelování pozemnímu i leteckému, a aby obsluha OPL., chráněná pancířem, nabyla vědomí morální i materiální podpory a klidu a zvýšila si tím účinek PL. střelby.

Doporučuje obrněné terénní auto nebo pásové vozidlo, vystrojené kulomety (dvojkulomety) schopnými i střelby na pozemní cíle.

V podstatě jde o vytvoření nové motorisované pancéřové zbraně, určené k potírání především letectva nízko létajícího a pak pozemních cílů.

Známe-li dnes výkonnost pancéřovaných vozidel (OA. a tanků), pokud jde o jejich pohyblivost v terénu a schopnost doprovázet bojové jednotky v postřelovaném prostoru, přicházíme k názoru, že pancéřovaná OPL. je vlastně druh útočné vozby, jejíž zbraně (kulomety) jsou však lafetovány i pro PL. střelbu, resp. hlavně se zřetelem na tuto potřebu.

Je dostatečně známo, že lafetace zbraní ÚV. a OA. (kulometů a malorážných děl) je v těchto vozidlech řešena speciálně vzhledem na možnosti střelby na pozemní cíle, na způsob pozorování a na místě neposledním na bezpečnost obsluhy zbraní proti účinku nepřátelského pozemního postřelování, čímž zorný prostor a pozorování z vozidel jsou značně omezeny a zamíření na cíl je tím značně znesnadněno.

Víme-li pak, že pro střelbu PL. na nízko létající letouny je třeba mimořádné rychlosti v zamíření a rychlého sledování cíle — letounu — zbraní, docházíme k závěru, že půjde o speciální lafetaci zbraní PL. s mimořádně velkým zorným polem a manipulačním prostorem pro obsluhu zbraně PL.

Zbraň by musila být tak lafetována, aby mohla působit od minimální 0 polohy v celém polokruhu náměru 180° rychlostí rovnající se rychlosti letounu letícího asi 50 m nad zbraní. Uvědomíme-li si tuto potřebnou rychlost v zamíření, vidíme, že lafetace zbraně musí být provedena volně, t. j. bez nuceného mechanického nebo jiného náměrného nebo odměrného zařízení.

S lafetací zbraně však těsně souvisí pancéřování zbraně, resp. ochrana obsluhy pancéřovým krytem řešeným tak, aby tento kryt byl stejně rychle pohyblivý jako zbraň sama a aby pancéřový kryt nepřekážel pozorování. Uvést tyto dva požadavky v soulad bude právě nejtěžším problémem.

neboť otáčení celé pancéřové věže lidskou silou obsluhy zbraně za současné střelby je prakticky nemožné. Váha pancéřové věže s 10 mm pancířem, s prostorem pro 2 muže obsluhy (střelec a nabiječ-pozorovatel) a s jedním nebo dvěma kulomety s potřebným střelivem bude činit minimálně 1000 kg. (Pancéřová věž tanku s dělem váží asi 1700 kg.)

Uvážíme-li pak, že nejen zbraň a obsluha, ale celé motorové vozidlo má být alespoň ve vitálních částech chráněno pancířem, dojdeme k poznání, že pancéřové vozidlo p. l. bude vážit nejméně 5500 kg, při čemž jeho pancéřování nesmí překročit tloušťku 10 mm.

Autor předpokládá, že by pancéřová vozidla p. l. byla zasazována do prostoru útoku (ústupu) postřelovaného pozemně i letecky.

Zbraně OPL nemohou však působit na nepřátelské letouny za jízdy, nýbrž musí zastavit a mít klid jak k pozorování, tak, hlavně, ke střelbě. To však znamená, že pancéřové vozidlo p. l. bude vydáno snadnému pozorování a zničení nepřátelskou palbou, hlavně zbraněmi OPÚV. a dělostřelectva. Jednotky OPL. mohou působit jen soustředěně, a proto potřebují jednotného velení (v četách, rotách anebo bateriích a oddílech). Představa organizace těchto nutných prvků je u pancéřové OPL. velmi nesnadná, protože tato organizace velení a střelby je podstatně odlišná od provádění střelby tankovou jednotkou při útoku.

Konečně uvažuje autor organizaci pancéřové OPL. pro vyšší jednotky, které jí použijí na místech, kde předpokládají, že by mohl být útok nebo ústup ohrožen nepřátelským náletem. I po této stránce, myslím, je věc velmi neschůdná, neboť letectvo je vždy rychlejší než každá motorizovaná jednotka. Letectvo je schopno provádět letecké klamání v širokých a hlubokých prostorech, a proto nebudou pancéřové jednotky OPL. nikdy včas na určeném místě, nebudou-li v daném prostoru trvale přiděleny.

Posuzujeme-li provádění OPL. za útoku (ústupu) nejen u pěchoty, ale i ostatních zbraní (dělostřelectva, jezdeckta, ženijního vojska atd.), jejichž útočné sledy musí být stejně připraveny na postřelování pozemní i letecké, docházíme k závěru, že si OPL. na nízko létající letouny musí provádět každá jednotka sama částí pušek, automatických pušek a kulometů, určených jen k této obraně a že tito střelci musí být k tomu účelu zvlášť pečlivě i morálně vycvičeni. Morálkou nutno nahradit pancíř a volbou vhodného terénu (mezi i terénních vln) chránit obsluhu zbraní OPL. proti nepřátelskému postřelování pozemním, a to i proto, že pancéřové vozidlo p. l. není vozidlo útočné jako tank a nemohlo by ani následovat pěchotu při útoku, jehož rychlost není větší než nejvýše 3 km/hod.

Pěchota u nás a v cizině.

Stábní kapitán pěch. Rudolf Černý:

Taktika malých jednotek pěchoty v boji v osadách.

(Podle Deutsche Wehr — Der Truppendienst čís. 10, 1938.)

Hustota velikých osad nutí, aby se při operacích častěji počítalo i s boji v osadách.

Obrana proti útočné vzbě v osadách bude svádět i útočné podniky pěchoty na odpory umístěné jinde než v terénu obvykle otevřeném. Osady se mohou stát dokonce cílem podniků z důvodů strategických, politických anebo hospodářských.